

deri omhandlede nævn udstrækker sin virksomhed til stillinger inden for grønlandstjenesten. For at skabe garantier for ensartet behandling af sagerne foreslås, at lønningsministerens bestemmelser om nævnets virksomhed skal gælde uændret også vedrørende sager under denne lov, idet man herved har forudsat, at der ved behandling af sager vedrørende Grønland vil være mulighed for, at særligt kendskab til grønlandstjenesten er repræsenteret i nævnet såvel fra centralorganisationernes som fra administrationens side.

Til § 15.

Bestemmelsen har samme indhold som tjenestemandsløven 1969 § 14 bortset fra stk. 4 om ikke-hjemmehørende tjenestemænds ret til at få bolig stillet til rådighed. En sådan ret havde de pågældende tjenestemænd ikke i henhold til 1964-loven om statens tjenestemænd i Grønland, men i praksis har ikke-hjemmehørende tjenestemænd haft en sådan ret, som også er en nødvendighed for at rekruttere personale.

En til 1969-tjenestemandsløven § 15 svarende bestemmelse, hvorefter størrelsen af lejen for bolig fastsættes administrativt, er udeladt i forslaget, idet det forudsættes, at fastsættelsen af boligbidrag for såvel tjenesteboliger som andre boliger, der stilles til rådighed for både hjemmehørende og ikke-hjemmehørende tjenestemænd, skal ske ved aftale.

De nugældende regler om boligbidrag findes i 1964-lovens § 32, som i stk. 2 fastslår, at der skal ske fradrag af boligbidrag for en tjenestemand, hvem der anvises bolig. Reglerne har i de forløbne år voldt betydelige vanskeligheder. Et udvalg afgav i 1966 en betænkning om fastsættelse af boligbidrag. Betænkningen indeholdt forslag til regulativ om boligbidrag for såvel hjemmehørende som ikke-hjemmehørende, men forslaget blev ikke gennemført. Årsagen hertil var især, at det af bemærkningerne til 1964-lovens § 32 fremgik, at ved fastsættelse af grønlandstillægget for de ikke-hjemmehørende tjenestemænd skulle tages hensyn til disses boligbidrag. En sådan kompensation til de ikke-hjemmehørende ville yderligere understrege forskellen mellem vilkårene for hjemmehørende og ikke-hjemmehørende, og den administrative gennemførelse af regulativet måtte forventes at blive kompliceret.

Da Revisionsdepartementet imidlertid var af den opfattelse, at 1964-loven pålagde ministeren en pligt til at fastsætte et boligbidrag, har man i 1968 med passende varsel bestemt, at de hjemmehørende tjenestemænd skal betale et boligbidrag, som svarer til den ydelse, der skulle svares, hvis den pågældende

tjenestemand var låntager i henhold til bekendtgørelse nr. 53 af 28. februar 1959 om støtte til boligbyggeri i Grønland.

I dette lovforslag betragtes boligbidraget som en del af ansættelsesvilkårene, og det foreslås derfor inddraget under aftalerne om disse vilkår. Herved åbnes mulighed for, at de ikke-hjemmehørende kan svare boligbidrag, ligesom de hjemmehørendes boligbidrag vil kunne nedsættes generelt eller for visse boliger.

Aftale om boligbidrag for såvel hjemmehørende som ikke-hjemmehørende forudsættes indgået inden udgangen af året 1971. Centralorganisationerne har taget afstand fra denne tidsfrist.

Til § 16.

Bestemmelsen er enslydende med tjenestemandsløven 1969 § 16.

Afstandene i Grønland medfører, at rejsetiden ved varetagelse af borgerligt ombud m. v. er væsentligt større end her i landet. Endvidere er den personkreds, der i Grønland har den fornødne uddannelse til varetagelse af offentlige hverv, for tiden ret snæver, hvorfor det ikke er usædvanligt, at den enkelte varetager flere hverv, hvilket af hensyn til det grønlandske samfunds væsentlige funktioner også må anses for ønskeligt.

Det er derfor hensigten, at ministeren for Grønland vil fastsætte nærmere regler, der i noget videre omfang end her i landet åbner adgang til at fritage tjenestemanden for at betale afløsningsudgifter, ligesom man ikke vil medregne rejsedage i forbindelse med hvervet som tjenestefrihed.

Til §§ 17 og 18.

Bestemmelserne er enslydende med tjenestemandsløven 1969 §§ 17 og 18.

Til §§ 19 til 25.

Bestemmelserne er enslydende med tjenestemandsløven 1969 §§ 19-25 bortset fra redaktionelle ændringer, som skyldes henvisninger til den grønlandske kriminallov og den grønlandske retsplejelov.

Til §§ 26 til 28.

Bestemmelserne er enslydende med tjenestemandsløven 1969 §§ 26-28.

Til § 29.

Bestemmelsen fastlægger reglen om den pligtige afgangsalder for tjenestemænd i Grønland og viderefører fra 1964-loven bestemmelsen om, at 65 års alderen er den yderste pligtige afgangsalder, hvori- mod afgangspligt for tjenestemænd her i landet i